

I disse dage er der et opgør med dem, der var ansvarlige for 1980'ernes erhvervs politik. Der er kun få gamle politikere tilbage i Lagtinget efter valget denne sommer.

Men mit spørgsmål til regeringen er: Hvor længe vil man bruge 1980'ernes fejltagelser som undskyldning for mishandlingen af Færøerne efter den 6. oktober 1992? Hvornår indser man, at indgrebene i den færøske økonomi i disse to år har gjort mere skade end 1980'ernes fejl på vor nations nutid og fremtid under vore naturligt barske vilkår?

Det sørgelige er, at man ikke har ændret de skadelige forudsætninger, som var og stadig er årsag til krisen. Medicinen er værre end sygdommen. Hvornår ændrer man recepten?

Skattetrykket er som sagt forhøjet fra 45 pct. til 54 pct. af bruttonationalproduktet, skatteloftet til 57 pct. og marginalskatten til 76 pct. – langt over det danske skattetryk, men uden tilsvarende sociale kompensationer. Færinger presses mellem en faldende indtægt, uændret høje priser, relativt samme private lånydelser og det voksende skattetryk.

De samlede lånudbetalinger er faldet 20 pct. fra 1992 til i år. Alligevel tilraner det offentlige sig stadig det samme skatteprovenu til finansiering af landskassens kvælertag om vor befolkning og vor økonomi.

Jeg har advaret imod at forhøje skattetrykket, fordi det altid – hvad enten det er efter danske eller færøske forhold – forringer et folks evner til at fungere økonomisk og i vort tilfælde også gør det sværere at tilbagebetale vor gæld.

Jo hårdere socialismens skattegreb presser på folks struber, jo mindre kan og vil de arbejde til samfundets opretholdelse.

Vi har nu fået et nyt Folketing og en ny regering. Men embedsstanden og dens eksperter er de samme, og de fastholder nok den politiske døds kurs, der blev fastlagt på de pludselige nattemøder den 6. oktober og den 1. februar 1992, men som senere blev forstærket på de ellers velforberedte møder mellem regeringen og landsstyret den 28. maj og den 12. oktober i fjor.

Planøkonomi har drevet 5.000 færinger i landflygtighed fra skattetrykket samt gjort 4.000 mennesker arbejdsløse. Den førte politik har altså medført 10.000 økonomiske invalider på Færøerne, og det ville svare til 1,2 millioner sociale tilfælde i Danmark. Og det er de foretagsomme, flittige, dygtige og unge færinger, der flygter fra skattetrykket og fra håbløsheden og arbejdsløsheden på Færøerne.

Her i Danmark bliver de et aktiv på arbejdsmarkedet, idet de ifølge statsministerens redogørelse forleden kun har kostet staten 3,5 mio. kr. i sociale omstillingsudgifter i årets første måneder. Her i Danmark og i andre lande avler de færøske udlændinges arbejde merarbejde, mens Færøernes økonomi kun kan tilbyde vort folk lediggang, der som bekendt avler mere lediggang.

Færøerne har også fået et nyt landsstyre, som efter danske forhold ville bestå af Venstre, Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten. Ja, sådan er egentlig den politiske tilstand på Færøerne. Og årsagen til dette sørgelige socialistiske udkomme af et ellers markant borgerligt valgmandat er Sambandspartiets frygt for en socialistisk opposition og det gamle borgerlige ønske om at købe fred på arbejdsmarkedet for enhver pris. Og nu håber man så på nye arbejdspladser gennem offentlige løntilskud på 30 pct. samt en gældssafskrivning fra den danske regerings side.

I den forbindelse vil jeg spørge statsministeren, om han i sin svartale senere i dag venligst vil oplyse, om regeringen har overvejet at eftergive de 3 mia. kr., som Den Danske Bank, Indskydergarantifonden og Nationalbanken ifølge Gørtzbetænkningen tørrede af på den færøske skatteyder under aktieombytningen mellem de to større færøske banker i fjor.

Jeg ønsker – ligesom Sambandspartiets mere borgerlige vælgere nok også gør det – vort socialistiske landsstyre en kort og velfortjent skæbne. Dog bør den være så lang, at det færøske folk og Sambandspartiets mere tungnemme politikere indser, at en socialistisk blandingsøkonomi har været, er og forbliver til fordærv for ethvert samfund. I løbet af de kommende år forventer vi at Folkeflokken, Kristeligt Folkeparti og Midterpartiet kan erstatte det af vælgerne vragede Socialdemokrati og Fagforeningspartiet som Sambandspartiets kommende koalitions partnere. Så håber jeg, at de dyrebare måneder, som nu går tabt i en håbløs sejlads ad samme kurs som hidtil, kan genoprettes med reel borgerlig politik i de sidste tre år af denne lagtingsperiode.

Vi havde nemlig i sommer et godt landsstyregrundlag: lavere produktionsomkostninger, lavere skatter, højere realløn og sanering af husgælden, så det igen kunne betale sig at arbejde, at tjene penge, at spare op og investere, en liberalisering af økonomien, bedre lønsomhed for erhvervene, en redning af den offentlige sektor